

[Lønger]

de indlæg, der har været i debatten. Det første spørgsmål udspringer også af fru Karen Højte Jensens indlæg, fordi fru Karen Højte Jensen jo sagde, at de samlede nettoudgifter var steget med 2,8 pct. for det offentlige under ét. Det, som jeg gerne vil bede indenrigsministeren svare på, er: hvor stor måtte denne vækst være, såfremt kommunerne også efter regeringens mening havde overholdt de indgåede aftaler? Ligger den tilladte vækst langt fra de 2,8 pct., eller er det decimaler, vi taler om?

Det andet spørgsmål, jeg gerne vil bede indenrigsministeren om at besvare, er: hvorfor får vi overhovedet dette lovforslag? Det fremgik jo af fru Karen Højte Jensens indlæg, og det fremgår også af bemærkningerne til lovforslaget fra indenrigsministeren, at man mener, at det såmænd ikke kommer til at betyde noget særligt, fordi de samlede vilkår, man giver kommunerne med indgrebet her, vil være sådan, at de sagtens kan klare sig inden for de samme skatteprocenter i 1988, som de har for 1987. De kan sagtens klare sig, det vil ikke være nogen særlig binding på kommunerne, siger man jo i bemærkningerne. Det, jeg gerne vil spørge indenrigsministeren om, er: hvad er så årsagen til, at vi skal beskæftige os med disse lovforslag?

Endelig den tredje bemærkning. Den drejer sig ikke blot om de to lovforslag, vi behandler her, men også om det næste lovforslag, der er på dagsordenen, fordi grunden til, at det har været så vigtigt for os at få behandlet det næste lovforslag på dagsordenen om ikke sammen med så dog i tilknytning til de to lovforslag, vi behandler her, er, at ministeren som en del af begrundelsen for dette lovforslag bruger, at flere og flere kommuner, jeg tror, det er 151 kommuner, efterhånden har så høje skatteprocenter, at borgerne støder hovedet mod »det skrå skatteloft«.

Det er da korrekt konstateret fra ministerens side i bemærkningerne; det vil vi overhovedet ikke bestride. Vi vil heller ikke bestride, at med et skråt skatteloft på 68 pct. kan det være socialt meget problematisk at forhøje de kommunale skatteprocenter, fordi de højeste indtægter vil komme til at betale en mindre progression i de kommuner, der har den højeste skatteprocent, end de vil komme til at betale i de kommuner, der har en lavere skatteprocent. Det er for så vidt

korrekt iagttaget, men der er så to valgmuligheder.

Hvis nogen støder hovedet mod loftet, kan man enten skære hovedet af manden eller også kan man forhøje loftet. Det er jo så det, som det næste forslag går ud på, men som i allerhøjeste grad vedrører og netop er inspireret af indenrigsministerens forslag. Hvorfor skal vi overhovedet beskæftige os med et indgreb af denne karakter med så store omkostninger for det kommunale selvstyre, når det var ulige lettere at forhøje »det skrå skatteloft«, som indenrigsministeren selv påpeger i sine bemærkninger er et problem, og som også er påpeget af adskillige andre, ikke mindst af borgmesteren i Århus, Thorkild Simonsen, der også er formand for Kommunernes Landsforening?

Indenrigsministeren (Enggaard):

Når vi har denne forhandling i dag, er det jo noget, vi bestemt ikke har ønsket. Da vi i fjor ved denne tid indgik en fællesaftale mellem regeringen og de to kommunale organisationer, København og Frederiksberg og Hovedstadsrådet, var det i lyset af, at der var et dybt, gensidigt ønske om, at vi kunne have et aftalesystem, løse tingene ved en god forhandling. Vi havde mange møder, men vi nåede frem, og regeringen viste betydelig imødekommenhed over for de ønsker, der var, fordi også vi anså det for meget vigtigt at have et godt forhold til kommunerne, og fordi man derved fik inddraget kommunerne, med det ansvar der er i, at man indgår en aftale og søger at leve op til den.

Hvis situationen havde været den, at denne fællesaftale var opfyldt, havde vi slet ikke behøvet at have et lovforslag i dag. Jeg kommer tilbage til spørgsmålet om, i hvilket omfang vi i dag er i stand til at kende disse ting i detaljen. Det kan vi selvsagt ikke, men vi ved så meget, at der ikke er udsigt til, at de to parter under ét er i stand til at leve op til den forståelse, som vi nåede til.

Fordelen ved at have en 2-årig aftale var også netop den, at man dermed skulle kunne disponere mere langsigtet, have et længere perspektiv i det, kende sine vilkår et længere stykke ud i fremtiden, i virkeligheden 2½ år frem fra det tidspunkt, hvor aftalen blev indgået.